

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **K. F.**, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 7. 2015, č. j. 17 A 12/2014 - 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 10. 2013, č. j. 24341/OD-P/13, byla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že dne 30. 8. 2013 v 10:44:38 hod. na pozemní komunikaci č. I/6, v obci Karlovy Vary, na průtahu městem Karlovy Vary, v blízkosti bývalého zimního stadionu, ve směru jízdy na obec Sokolov, řídila motorové vozidlo tovární značky Volvo, registrační značky X, a v tomto úseku, kde je max. dovolená rychlost 70 km/h jí byla hlídkou Policie ČR, odbor služby dopravní policie Karlovy Vary, naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č.

12/0033, rychlost 114 km/h, když po odečtu zákonné odchylky měřicího zařízení, která je při rychlostech vyšších než 100 km/h $\pm 3\%$ z naměřené rychlosti, jí tedy byla jako její skutečná rychlost zjištěna rychlost jízdy 110 km/h, čímž překročila dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h. Stěžovatelka tak svým jednáním porušila právní povinnost uloženou jí § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektovala dopravní značku „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“, v uvedeném případě nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/h. Za uvedený přestupek byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1000 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4399/DS/13-3, odvolání podané stěžovatelkou proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, v níž především namítala, že v přestupkovém řízení byl jako tzv. privilegovaný důkaz použit záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem, neboť měřicí zařízení zaznamenalo vyšší výstupní rychlost, než byla skutečná rychlost jejího vozidla. Nepřesnost měření byla podle stěžovatelky způsobena nesprávným nastavením měřicího zařízení. K žalobě připojila stěžovatelka listinu označenou jako „Odborný posudek č. ODP-112/2013-PŠ-TR“ Mgr. P. Š., Dis. ze dne 30. 12. 2013 (dále jen „odborný posudek“). Z tohoto „odborného posudku“ podle stěžovatelky vyplývá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze měřicího zařízení.

Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 25/2014 - 49, zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 185/2014 - 30, (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajským soudem nebyla řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádána žalobní námitka stěžovatelky týkající se nedodržení předepsaných postupů měření a krajský soud také pochybil, jestliže stěžovatelkou předložený „odborný posudek“ Mgr. Š. věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu. Nejvyšší správní soud krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení zejména posoudil, zda stěžovatelkou předložený „odborný posudek“ byl vůbec zpracován osobou k tomu odborně způsobilou. V závislosti na dalším průběhu řízení měl krajský soud příp. provést při jednání dokazování k prokázání či vyvrácení odbornosti zpracovatele „odborného posudku“ a zvážit provedení dalších důkazů (např. vyjádření výrobce policejními orgány použitého radaru).

Krajský soud žalobu stěžovatelky směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4399/DS/13-3, opětovně přezkoumal a pro její nedůvodnost ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 8. 7. 2015, č. j. 17 A 12/2014 - 89.

pokračování

Krajský soud doplnil dokazování o „odborný posudek“ Mgr. Š. ze dne 30. 12. 2013, vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22 ze dne 25. 6. 2015 a dále o vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) ze dne 16. 7. 2014 spolu s dodatkem ze dne 26. 9. 2014 a o rozhodnutí o autorizaci Ramet C. H. M. a.s. vydaného Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví vč. podmínek autorizace, které jsou součástí spisu Krajského soudu v Plzni vedeného pod sp. zn. 17 A 25/2014.

Ohledně žalobní námitky stěžovatelky týkající se nesprávného úhlu měření krajský soud zdůraznil, že stěžovatelka uplatnila tuto námitku poprvé až v žalobě a nevynesla ji v průběhu správního řízení. Podle názoru krajského soudu, pokud měla stěžovatelka pochybnosti o zjištěném stavu věci, měla využít institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhů na provedení důkazů. Stěžovatelka se přitom již do oznámení o přestupku odmítla vyjádřit, z ústního jednání se (prostřednictvím zástupce) omluvila se žádostí o nový termín jednání a blanketní odvolání ani přes výzvu žalovaného nedoplnila. Takováto procesní strategie je nepochybně právem stěžovatelky, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro ni nepříznivého rozhodnutí v důsledku její nedostatečné argumentace. V této souvislosti krajský soud odkázal na právní závěry vyjádřené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 - 81, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS.

Krajský soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatelky o možnosti nesprávného měření v důsledku postupu v rozporu s návodem k obsluze. Ve stěžovatelkou předloženém „odborném posudku“ se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho podle krajského soudu nevyplývá, jaké konkrétní ustanovení návodu vlastně mělo být porušeno. V části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Jelikož se jednalo o námitku vznesenou stěžovatelkou poprvé až v žalobě, krajský soud se jí zabýval na podkladě nově provedených důkazů. Dle jeho názoru „odborný posudek“ neprokazuje nesprávné měření, neboť vyjádření autorizovaného střediska K22 a vyjádření ČMI popřely správnost a věrohodnost úvah obsažených v „odborném posudku“ Mgr. Š., přičemž nejen autorizované středisko K22, nýbrž i ČMI charakterizoval zpracovatele Mgr. Š. jako osobu nekompetentní. Krajský soud naopak považoval za zcela věrohodné vyjádření autorizovaného střediska K22 i ČMI, tj. subjektů odborně způsobilých pro oblast měření radarem. Tato vyjádření podle názoru krajského soudu zpochybněním kompetentnosti Mgr. Š. potvrzují absenci důvodných pochybností o provedeném měření.

Dále krajský soud konstatoval, že žalobní námitka ohledně určení místa spáchání přestupku je rovněž v přímém rozporu s obsahem písemného vyjádření zmocněnce stěžovatelky v řízení před správním orgánem I. stupně. Svá protichůdná tvrzení stěžovatelka nijak neosvětlila, a také proto se tato námitka jeví jako nevěrohodná a účelová.

Po provedeném dokazování krajský soud dospěl k závěru, že v souzené věci bylo skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se stěžovatelka dopustila přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatelka se neztotožňuje s hodnocením důkazů krajským soudem. Je toho názoru, že krajský soud nesprávně vyhodnotil odbornou kompetenci zpracovatelů „odborného posudku“, P. Š. a T. R. Krajský soud podle stěžovatelky opřel svůj úsudek toliko o nekonkrétní tvrzení třetích osob, které ani nebyly s „odborným posudkem“ seznámeny.

K vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22 stěžovatelka uvedla, že jde o metrologické středisko provozované výrobcem rychloměru, společností RAMET a.s., která má ve věci zcela protichůdné obchodní zájmy a má zájem na výsledku řízení. V uvedeném vyjádření jsou podle stěžovatelky v obecné rovině bez jasných zdrojů a relevantních důkazů tvrzeny toliko pomluvy. Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku odborné způsobilosti zpracovatele posudku, pokud tak činil na podkladě zmíněného vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22; proto nerozhodoval na základě faktů, ale ničím nepodložených pomluv.

K vyjádření ČMI stěžovatelka konstatovala, že toto vyjádření nijak nezpochybňuje odbornou způsobilost zpracovatelů „odborného posudku“. Skutečnost, že osoba nemá titul metrologa nebo pracovníka metrologického střediska není podle stěžovatelky relevantní pro posouzení odborné způsobilosti k vyhodnocení výsledků měření. Stěžovatelka je toho názoru, že metrologové nemají odbornou způsobilost k provádění a prověřování výpočtů měření.

Stěžovatelka nesouhlasí ani s hodnocením „odborného posudku“ krajským soudem. Je přesvědčena, že krajský soud, žalovaný, autorizované metrologické středisko K22 ani ČMI nezpochybnili žádný z údajů uvedených v předmětném „posudku“. Stěžovatelka nepovažuje za nutné, aby v „odborném posudku“ byly přesně citovány příslušné pasáže návodu k obsluze měřicího přístroje. Naopak podle stěžovatelky „odborný posudek“ návod k obsluze zprostředkovával a interpretoval. Stěžovatelka má rovněž za to, že krajský soud měl vyzvat stěžovatelku nebo samotného zpracovatele „odborného posudku“ k osvědčení odborné způsobilosti autora posudku.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že s opakovanými námitkami stěžovatelky se krajský soud vypořádal již v napadeném rozsudku. S ohledem na skutečnost, že z obsahu kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjadřuje.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V nyní projednávané věci jde o opakovanou kasační stížnost, proto se Nejvyšší správní soud zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, dovodil, že ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. O tento případ jde i v nyní posuzované věci, neboť předcházející rozsudek krajského soudu byl zrušen výlučně pro procesní vady, proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky přípustnou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila jediný okruh námitek týkající se hodnocení důkazů krajským soudem v nyní přezkoumávané věci, které měly prokázat stěžovatelkou tvrzené nesprávné zjištění rozhodného skutkového stavu správními orgány.

Otázkou hodnocení důkazů ve správním soudnictví se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, a ze dne 14. 6. 2007, č. j. 5 Afs 104/2006 - 73). V souladu s touto judikaturou lze konstatovat, že hodnocení důkazů správním soudem je upraveno v § 77 odst. 2 větě druhé s. ř. s., podle kterého platí, že soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Obdobné pravidlo vyjadřující tzv. zásadu volného hodnocení důkazů je zakotveno též v § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), resp. v dalších procesních předpisech. Soud proto musí pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Své úvahy pak musí odůvodnit v rozhodnutí (srov. § 157 odst. 2 o. s. ř. uplatněný přiměřeně díky § 64 s. ř. s.), ve kterém se uvádí, jaké skutečnosti má soud za prokázané a jaké nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce apod.

V posuzované věci krajský soud napravil pochybení vytykaná v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a u jednání konaného dne 8. 7. 2015 doplnil dokazování o „odborný posudek“ Mgr. Š. ze dne 30. 12. 2013, vyjádření

autorizovaného metrologického střediska K22 ze dne 25. 6. 2015, vyjádření ČMI ze dne 16. 7. 2014 spolu s dodatkem ČMI ze dne 26. 9. 2014, jež jsou součástí spisu krajského soudu vedeného pod sp. zn. 17 A 25/2014, a také o rozhodnutí o autorizaci Ramet C. H. M. a.s. vydaného Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, vč. podmínek autorizace. Skutková zjištění učiněná z těchto důkazních prostředků krajský soud podrobně uvedl na str. 6 až 7 nyní napadeného rozsudku a v podrobnostech na ně Nejvyšší správní soud, který se s nimi ztotožňuje, odkazuje.

K jednotlivým stížnostním námitkám uvedeným stěžovatelkou v kasační stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Stěžovatelka krajskému soudu zejména vytýká, že nesprávně vyhodnotil odbornou způsobilost zpracovatelů „odborného posudku“ P. Š. a T. R. S touto námitkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

Předně musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že jako tzv. odborný posuzovatel je na první straně „odborného posudku“ uveden pouze Mgr. P. Š., a nikoliv také Ing. R. Na straně 7 „odborného posudku“ je sice uveden Bc. T. R. jako tzv. zpracovatel, a to vedle Mgr. P. Š., DiS jako tzv. vedoucího zpracovatele, nicméně na poslední straně této listiny je opět výslovně uvedeno, že „posudek“ podal jako držitel příslušného oprávnění Mgr. P. Š., DiS. Proto nebylo ze strany krajského soudu třeba se jakýmkoliv způsobem vyjadřovat k údajné odborné způsobilosti T. R., který „posudek“ nepodal, byť se údajně podílel na jeho „zpracování“.

Co se týče posouzení údajné odborné způsobilosti Mgr. Š. k vypracovávání odborných posudků pro oblast měření rychlosti v silniční dopravě, krajský soud zcela logicky a správně vycházel z vyjádření ČMI. Tento institut je orgánem státní správy, který je mj. zmocněn dle § 14 odst. 1 písm. e) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), k výkonu státního metrologického dozoru u autorizovaných metrologických středisek, u subjektů autorizovaných pro výkon úředního měření, u subjektů, které vyrábějí nebo opravují stanovená měřidla, popřípadě provádějí jejich montáž, u uživatelů měřidel, a zároveň poskytuje odborné služby v oblasti metrologie dle § 14 odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Český metrologický institut ve vyjádření ze dne 16. 7. 2014 uvedl, že Mgr. Š. není osobou, které by ČMI vydal nějaký dokument osvědčující personální odbornou způsobilost pro měření rychlosti, ani jinou způsobilost metrologa. Dále s ohledem na informace ve veřejně dostupné databázi subjektů autorizovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví pro úřední měření ve smyslu § 21 zákona o metrologii, ČMI konstatoval, že Mgr. Š. (ani T. R.) nefiguruje v této databázi jako subjekt autorizovaný pro úřední měření, popř. jako pracovník takového subjektu. Nebyl tak shledán žádný titul, který by odbornou způsobilost této osoby v oblasti měření rychlosti jakkoli podložil. Pokud jde o správnost měření rychlosti rychloměrem, je podle ČMI kompetentní se k této otázce vyjadřovat pouze výrobce měřidla nebo soudní znalec z oboru metrologie.

pokračování

Krajský soud taktéž vycházel z vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22 ze dne 25. 6. 2015, které konstatovalo, že jemu známé posudky P. Š. jsou účelové, bez skutečných podložených technických informací. V posudcích jsou používány např. nesprávné formulace v textu nesouvisející s problematikou, tyto posudky svědčí o neznalosti problematiky měření silničními radarovými rychloměry. Návodů k obsluze jsou v nich používány rovněž jen účelově, přičemž jsou určeny pro proškolené uživatele a podle tohoto středisku dostupných informací pan Š. jím nikdy školen nebyl.

Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud posuzoval odbornou způsobilost Mgr. Š. k vypracování „odborného posudku“ na podkladě vyjádření jak ČMI, tak autorizovaného metrologického střediska K22, jejichž závěry se ve věci hodnocení odbornosti osoby Mgr. Š. zcela shodují. Rovněž Nejvyšší správní soud nemá o správnosti a přesvědčivosti jejich závěrů žádné pochybnosti.

Vyjádření ČMI a autorizovaného metrologického střediska K22 dokládají, že Mgr. Š. není kvalifikovaným metrologem či soudním znalcem a ani z živnostenského rejstříku, jak soud ověřil, nevyplývá, že by měl podnikatelské oprávnění, z něhož by bylo možné usuzovat na potřebnou kvalifikaci. Z těchto důvodů tak nebylo ze strany krajského soudu nutné ani potřebné vyzývat stěžovatelku nebo údajného zpracovatele posudku Mgr. Š. k osvědčení odborné způsobilosti autora posudku.

Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil věrohodnost a odbornost vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22 a ČMI. Kasační soud konstatuje, že o odbornosti a nestrannosti činnosti ČMI v oblasti metrologie nelze mít žádných pochyb již vzhledem k jeho zákonnému zmocnění k poskytování odborných metrologických služeb. Nadto stěžovatelka ani netvrdí žádné skutečnosti, které by odbornost a nezávislost ČMI jako autority v oboru metrologie jakkoliv zpochybňovaly.

Ze zákonné úpravy (srov. § 16 zákona o metrologii) i z vyjádření Českého metrologického institutu vyplývá také nepochybná záruka odbornosti autorizovaných metrologických středisek. Skutečnost, že metrologické středisko je autorizováno Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, sama o sobě představuje dostatečnou garanci nestrannosti. Pokud by uvedené středisko nepostupovalo odborně a nezávisle, hrozila by mu mimo jiné ztráta autorizace.

Pokud jde o stěžovatelkou namítanou podjatost autorizovaného metrologického střediska K22 z důvodu jeho provozování výrobcem příslušného rychloměru, společností Ramet a.s., Nejvyšší správní soud pochybnosti o nestrannosti tohoto střediska odmítá. V první řadě nejsou stěžovatelčiny pochybnosti doloženy žádnými relevantními tvrzeními či důkazy o tvrzené nevěrohodnosti střediska. V případě vypracovávání odborných vyjádření k funkci určitého přístroje je z logiky věci kompetentní především samotný výrobce takového přístroje, který jeho funkce a postupy při jeho užívání musí zcela nepochybně znát. Uvedené obecné pravidlo platí samozřejmě také v případě vysoce specializovaných zařízení pro měření rychlosti vozidel, tj. v dané věci silničních radarových rychloměrů RAMER 10C. Z uvedených hledisek proto autorizované metrologické středisko K22 nemůže být nekompetentní k posuzování správnosti měření těchto rychloměrů jen z důvodu provázanosti s výrobcem příslušných rychloměrů. K tomu kasační soud dodává, že dodržování či nedodržování návodu k obsluze měřícího

zařízení není bez dalšího způsobilé narušit obchodní zájmy výrobce příslušného měřicího zařízení, neboť případně chybný postup při měření rychlosti vozidel jde výlučně na vrub policistů provádějících měření.

Za tohoto stavu krajský soud nemohl mít pochybnosti o věrohodnosti a odbornosti vyjádření vypracovaného autorizovaným metrologickým střediskem K22 v nyní projednávané věci.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že vyjádření ČMI a autorizovaného metrologického střediska K22 přinejmenším zcela zpochybnila odbornou kompetentnost Mgr. Š. a v důsledku toho rovněž vyvrátila závěry jeho „odborného posudku“, čímž potvrdila absenci důvodných pochybností o provedeném měření.

K této otázce kasační soud doplňuje, že bylo především na stěžovatelce, aby v souladu s § 52 správního řádu prokazovala jí tvrzenou nezákonnost relevantními a věrohodnými důkazy. V obdobné věci již Nejvyšší správní soud dovodil, že je to žalobce, koho tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní, pokud hodlá zpochybnit závěry správního orgánu o jeho odpovědnosti za zmíněný přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, a ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66). Veškerá tvrzení o nesprávnosti provedeného měření v dané věci, jež mělo mít vliv na skutková zjištění v přestupkovém řízení, stěžovatelka prokazovala předložením „odborného posudku“ Mgr. Š. jako důkazního prostředku v řízení před krajským soudem. Krajský soud nejdříve na podkladě odborných vyjádření (ČMI a autorizovaného metrologického střediska K22) posuzoval odbornou způsobilost osoby Mgr. Š. k vypracování „odborného posudku“, přičemž Mgr. Š. shledal jako osobu odborně nekompetentní k vypracovávání odborných posudků pro oblast měření rychlosti v silniční dopravě. Krajský soud proto seznal stěžovatelkou předložený „odborný posudek“ jako nezpůsobilý zpochybnit skutková zjištění učiněná správními orgány v přestupkovém řízení a Nejvyšší správní soud se z výše uvedených důvodů se závěry krajského soudu ztotožňuje. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele, že ČMI a autorizované metrologické středisko K22 se případně přímo neseznámily s „odborným posudkem“ v této věci, neboť jeho nevěrohodnost a irelevance pro rozhodnutí ve věci plyne již z nedostatku odborné způsobilosti Mgr. Š.

Z uvedeného plyne, že ani dokazování před krajským soudem nemělo za následek vznik pochybností o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla stěžovatele a Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že spáchání předmětného přestupku bylo stěžovateli ve správním řízení řádně prokázáno.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu